

1 januari 2022

Om väntans väg

Årets första månadsbrev är signerat Anne-Lie Andersson. Anne-Lie har sina rötter i Sverige men är sedan många år verksam i Filadelfiakyrkan i Oslo. Hon tillhör också komunitetsrådet.

Jag finner mig själv i att ännu en gång reflektera över tiden och över den väg som heter *Väntan*.

Hur förhåller vi oss till en osynlig Gud som verkar ha all tid i världen – vi som så lätt förhåller oss till det vi ser och vill ha raska resultat?

Vi kan konstatera att mycket tar lång tid, och kanske det er väl, så att våra hjärtan får tid att utvidgas och mogna.

Vi har varit i väntan på ett speciellt sätt i adventstiden men vi fortsätter vänta på Gud, och han väntar på oss.

Innan Jesu födelse ser vi många väntande människor, men det stoppar inte där – människor fortsätter vänta och vi med dem.

Vi väntar på han som har kommit.
Väntan, tätt förbunden med längtan.

Jag väntar på Herren, jag längtar, jag hoppas få höra hans ord. Jag längtar efter Herren mer än väktarna efter morgonen, än väktarna efter morgonen. Ps.130:5-6

Också som komunitet går vi in i ett nytt år med väntan på att tillsammans se vägen klarare, väntans väg.

Under tiden stämmer vi in i Symeons lovsång i våra tideböner.
Symeon som troget väntat på att få se frälsaren:

Herre, nu låter du din tjänare gå hem, i frid, som du har lovat. Ty mina ögon har skådat frälsningen som du har berett åt alla folk, ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel.

Luk.2:29-32

Vi människor är ofta rädda.

Det är inte lätt att vänta när vi är rädda. Vi vill bort och försöker fly eller kämpa.

Jag finner fram en liten bok av Henri Nouwen som heter just *Väntans väg* och finner där några goda ord till hjälp och inspiration.

Nouwen är inte den författare jag läst mest av men just denna bok har följt mig.

Han tar oss med till de första kapitlen av Lukas evangelium som bakgrund för tankar om vår väntan på Gud. Där finner vi Sakarias, Elisabeth, Maria, Symeon och Hanna som alla väntar.

Hur har dessa människor i öppningsscenen av de goda nyheterna väntat och hur kan vi vänta tillsammans med dem?

De väntar på det som redan börjat, ett frö som börjat gro. Det är inte en rörelse från ingenting till någonting, utan en rörelse från någonting till något mera. Detta frö gav dem näring och hjälpte dem att vänta.

Väntan är närvarande i tillit till att fröet växer.

Väntan förutsätter tålamod.

Att leva tålmodigt innebär att leva aktivt i det närvarande. Att man vårdar ögonblicket liksom en mor vårdar det barn som växer i hennes moderliv.

Väntan lämnar också öppet, det kan vara krävande då vi gärna vill vänta på något konkret. Hur lätt är det inte då att förtvivla när det inte blir som vi önskar. Samtidigt är det viktigt att få sagt att vi får komma med alla våra önskningar till Gud som en del av våra böner, och han tar emot dem.

Men från och till får vi lägga ned några önskningar för att öppna upp i tillit och öppenhet för det nya som börjat gro. Att stilla be om nåd att våga lita på att Gud formar oss och våra liv i sin kärlek och kan göra långt mer än vad vi kan tänka.

De var fyllda av ett öppet hopp i tillit till den som planterat fröet i hjärtats jord.

Den vackra berättelsen om Maria och Elisabeth (Luk 1:39-56) visar hur de väntade tillsammans. De skapade utrymme, stöttade och uppmuntrade varandra.

Deras exempel kan få bli en förebild på väntans väg också för vår gemenskap. Att vänta tillsammans och förvänta fullbordan på det som redan börjat.

Vi väntar tillsammans, med Guds ord mitt i bland oss, och med vetskap om att någon önskar tilltala oss.

Vi väntar tillsammans i bönen, gudstjänsten och nattvarden.

Simone Weil, fransk filosof i början av 1900 talet, skall ha sagt ”Att vänta tålmodigt och med förväntan är grundvalen för det andliga livet”

Nouwen tar oss vidare med till Guds väntan på oss i berättelsen om Jesu död och uppståndelse.

Här är det Jesus som överlämnas till andras handlingar i sitt lidande och korsfästelse.

Jesus fullföljer sin kallelse både i vad han uträttar i aktivitet och utsätts för inför sin död.

Han fick vänta och se om människorna skulle följa eller förråda honom. Gud blev människa både för att handla med oss och ta emot vårt gensvar.

Detta är Guds kärleks mysterium.

Det är en väntande kärlek.

Andras gensvar på vårt handlande i livet ligger oftast utanför vår kontroll.

Det innebär väntan.

Det är av kärlek vi väntar på den andre.

Mitt i vår utsatthet och väntan kan vi få erfara en kärlek som hela tiden funnits under ytan, den djupare kärleken som är Guds kärlek.

Allt börjar med Guds kärlek till oss, en insikt som för till stor vila i tron.

”Var stilla och vänta på Herren.”

Gud begär inte av oss att vi alltid ska vara orädda.

Jesus själv upplevde ångest. Vi behöver inte dölja sanningen. Men i väntan kan vi igen få höra ”Var inte rädd” eller ”Frukta inte”.

Hur ofta ser vi inte att det är just dessa ord människor i bibeln får höra i mötet med Gud!

Gud själv har sagt: Jag skall aldrig svika dig, aldrig överge dig, och därför kan vi tryggt säga: Herren är min hjälpare, jag skall aldrig frukta.

Hebreerbrevet 13:5-6

Jag minns själv en tid i mitt liv för många många år sedan där frågorna till Gud var många och svaren syntes få.

Det var i sig inga dåliga frågor men Gud tycktes svara på en annan nivå än den där mina frågor ställdes. Visst kan det vara så att Guds svar når djupare. De kan möta en längtan där Gud själv blir allt viktigare.

Till slut hade jag inte mycket mer att säga i min bön, allt var så att säga sagt. Orden var slut, det kändes mörkt och fruktan kom smygande.

Jag bestämde mig för att i varje fall ge Gud en chans att komma med några svar så det blev till en skogspromenad på ca 30 min varje dag i väntans bön.

Det blev samma procedur i månader.

Jag var tyst. Gud var tyst.

Men var det någon stilla viskning jag förnam djupt i mitt inre så var det ”Var inte rädd, jag är med dig”.

Det gjorde mig mest frustrerad då jag menade mig veta det helt sedan söndagsskolan.

Det var förvisso sant men jag kan än idag komma i håg ögonblicket efter månader av stilla bön då det var som att det gick från att vara något jag mycket väl visste till att bli en botten att stå på och vila i.

Där och då var det som jag av nåd fått en skatt gömd i mörkret och det kändes som det var svar nog på alla de konkreta frågorna mina.

Ett svar att leva och dö på. Jag behöver inte vara rädd för han är med mig. Vad mer kunde jag önska.

Så ska det tilläggas att frågorna, mörkret, fruktan och tvivlen ändå har varit högst närvarande många gånger där efter, men den gåvan, då givna av nåd bär jag fortfarande med mig som en skatt.

Den gåva jag också något lite fick smaka på var den ordlösa, tysta bönen. Att vara hos Gud. Min bön hade till då nog mest varit den ordrika, begärande bönen och förbönen, det är inte någon dålig ”andrarangsbon” men jag är oändligt tacksam till Gud att han så smått började öppna upp mer till bönens stora landskap.

Det är svårt att lyssna utan tystnad.

En lång historia gjord kort och enkel men min förhoppning är att den kan få berätta om Guds godhet och tålmod i väntan.

En andaktsbok som tål att vända tillbaka till är *Idag är Guds dag* av Wilfrid Stinissen. Han skriver:

Gud tar sig tid och väntar. Han låter dig mogna och komma till insikt om mer väsentliga ting än det du omedelbart tror är bäst. Han vet hur mycket du skulle förlora, om han ständigt uppfyllde dina önskningar. Gud har oändligt tålmod och leder dig steg för steg dit han vill. Med stilla viskningar djupt i ditt inre hjälper han dig att upptäcka nya dimensioner. Ömt visar han dig just så mycket som du nu är i stånd att ta emot. Gud vill alltid något mer än det du kan önska..... öppna dig och ta emot det okända som Gud vill ge.

Kontemplationens gåva är inget annat än att människan får sina ögon öppnade för att möta Guds blick som av evighet vilat på henne. Bönen blir ett sätt att vara, att vara tyst hos Gud, se på honom, beundra honom, lyssna och vara öppen för att ta emot. Bönen blir att låta sig älskas.

Allt har sin tid också på väntans väg.

Aktivitet och vila i väntan.

Bed och arbeta.

Både och.

Som vår kommunitets regel säger:

En ekumenisk spiritualitet för vår tid behöver vara både kontemplativ och karismatisk, sakramental såväl som profetisk. Vi tror, med Kyrillos av Jerusalems ord på 300- talet, att ” den Helige Ande är kyrkans store lärare ”, och att många av de senaste århundradenas väckelserörelser därför är en påminnelse om att kyrkan alltid är en ” pågående pingst ”.

Så till sist; en bön av den saliga Elisabeth av Treenigheten (1880-1906).

O eviga Ord, min Guds Ord, jag vill ägna mitt liv åt att lyssna till dig. Jag vill bli idel öra för dig så att jag lär mig allt av dig.

Och en dikt av Gunnel Vallquist.

Djupt i berget en lysande kristall.
Ingen spränger en väg dit in.
Men den väntande i stillhet lyssnande
hör en dag rösten ur sitt eget djup
viska lösenordet -
och berget öppnar sig.

Gud med oss på väntans väg 2022.

Gott nytt år!
Anne-Lie Andersson

Retreater och påskfirande

Pandemins utveckling försätter oss återigen i osäkra tider. Något vi lärde oss förra gången pandemin var intensiv är att de flesta av kommunitetens arrangemang lämpar sig väl att genomföra också under begränsningar och ökade avstånd.

Fortsätt gärna att boka in er på de kommande arrangemangen så lovar vi att göra de anpassningar som krävs för ett ansvarsfullt genomförande. Om läget förändras och om så krävs ställer vi in eller begränsar antalet deltagare ytterligare.

Generalkapitlet 2022

Programmet för generalkapitlet på Nya Slottet Bjärka-Säby 28-31 juli presenteras i ett särskilt utskick till komunitetens medlemmar, noviser och vänner i mitten av januari.

Peter Halldorf utses till hedersdoktor

Teologiska fakulteten vid Lunds universitet meddelade mot årets slut att Peter Halldorf utses till hedersdoktor.

”Genom att utnämna Peter Halldorf till hedersdoktor vid Teologiska fakulteten i Lund uppmärksammar fakulteten inte bara en av Sveriges främsta folkbildare inom sitt område utan knyter även till sig en framträdande teolog”, säger fakultetens dekanus, professor Stephan Borgehammar.

Ekumeniska Kommunitetens preses Jonas Eveborn kommenterar utnämningen så här:

“Peters författarskap, muntliga framställan, pastorskap – och inte minst den hållning av förundran och upptäckarglädje Peter gestaltar genom sin person – har banat väg för det goda mötet kyrkor, traditioner och nya vänner emellan i vår komunitet. Genom den lins av teologi, bön, liturgi och samtidsanalys som Peter betraktar världen vidgas våra vyer mot såväl historien, nuet som framtiden. Vi gläds över det hedersamma erkännandet och riktar som gemenskap våra varmaste gratulationer till Peter.”

Hedersdoktorn kommer att ta emot sin utmärkelse vid doktorspromotionen i Lund den 3 juni 2022.